

МОТИВИ И КОНЦЕПЦИЯ

за дейността на Висшия съдебен съвет

на Йордан Минков Дамаскинов съдия в Окръжен съд Русе

кандидат за член на Висшия съдебен съвет съдийска колегия от професионалната квота 2022г.

Членовете на Висшия съдебен съвет трябва да притежават професионална компетентност, опит, познаване на живота на съдебната власт, умения за участие в дискусии и култура на независимост. Аз имам почти повече от 28-годишен съдийски стаж, който ми позволи да опозная съдебната система и да проследя тенденциите в развитието ѝ. Натрупаният практически опит ми дава самочувствие, че мога да допринеса за подобряване управлението на органите на съдебната власт. Убеден съм, че съдия като мен в последната декада от кариерата си е длъжен да направи необходимото според силите си, за да остави след себе си съда в по-добро състояние, отколкото го е заварил през вече далечната 1992г. Дълбока загриженост предизвиква у мен явната загуба на респект и доверие към Висшия съдебен съвет като висш орган на управление на независимата съдебна власт. Извоюваното демократично право всеки магистрат да дава своя глас на избори за професионалната квота на ВСС вече се омаловажава от много разочаровани магистрати, които отказват да гласуват. Всеки от нас трябва да търси отговори на въпросите защо се стигна до това положение и какво може да направи всеки един от нас за подобряването му. Колегите съдии от съдилища в градовете Русе, София и Ловеч, които издигнаха моята кандидатура за избран член на ВСС са формулирали точно моите мотиви да участвам в изборите: „Убедени сме, че общественно-приемливата мотивация на съдията да се нагърби с административна работа е именно показаната от съдия Дамаскинов – да схваща административната длъжност като тежка отговорност в изпълнение на професионалния му дълг към общността, не като воля за институционална власт, а като воля за демократична промяна.“ Ако бъде избран, съм сигурен, че ще оправдая доверието на тези колеги поне в посока независимост, почтеност и култура на диалога.

Настоящата КОНЦЕПЦИЯ има за цел да разкрие пред избирателите моите принципни виждания какво трябва да представлява един Висш

съдебен съвет в служба на магистратите и обществото. Предлагам някои подходи за разплитане на кълбото от проблеми на съдебната власт.

По необходимост трябва да се започне с по-общите принципи. Висшият съдебен съвет трябва да защитава независимостта както на съдебната система, така и на отделните съдии и същевременно да гарантира ефективността и качеството на правосъдието. Успешното справяне с тези функции дава като естествен резултат повишаване доверието на обществото в съдебната система. Привърженик съм на идеята за Висшия съдебен съвет като непостоянно действащ орган и бих подкрепил такова законодателно решение, ако и когато се стигне до обсъждане на становище по такъв законодателен проект. Постоянната връзка на членовете на Висшия съдебен съвет от професионалната квота със съдебната практика е много важна. Много е писано за това, че моделът на нашия Висш съдебен съвет не изпълнява препоръката на Консултативния съвет на европейските съдии мнозинството от членовете на съветите на съдебната власт да бъдат съдии, избрани от съдийското съсловие. Засега се задоволяваме със съществуващия несъвършен модел и се надяваме избраните от Народното събрание членове за следващия Висш съдебен съвет да имат познания за съдебната система, да са почитени и да не поддържат политически връзки с партиите, които са ги издигнали.

Важна е приемствеността в работата на съставите на Висшия съдебен съвет, което не винаги е налице. Една от първите задачи на новия Висш съдебен съвет е да анализира работата на предходния състав въз основа на годишните доклади и оценките за дейността на колегиите и отделните членове на ВСС с изтекъл мандат, да дефинира слабостите и да изработи програма за дейността си – какви цели иска да постигне до края на мандата си и какви стъпки трябва да предприеме. Съдийската колегия поне трябва да направи това, защото за сравнение прокурорската колегия е по-монолитна в решенията си и като цяло по-успешна в постигане на конкретни резултати, въпреки че цената е подозрително еднотелно и не винаги демократични подходи.

Към общите въпроси спада подобряване организацията на работата на съдийската колегия, включително и с допълване на правилата. Съставянето на дневния ред на заседанията, което е отговорност на главния секретар, не е съвсем прозрачен процес. Съдийската колегия

трябва да е добре информирана предварително и да дебатира какви въпроси се нуждаят от решения по инициатива на комисии и отделни членове, и да преценява приоритета и неотложността на въпросите. Наблюдаваме прояви на лобизъм за по-бързо включване на въпроси в дневния ред. Поначало лобизмът без правила е сериозен проблем. Разбира се, че е важно членовете на ВСС да поддържат жив контакт със съдии /тук и по-нататък ще пиша предимно за Съдийската колегия/, да се срещат със съдии, да посещават различни съдебни райони. Когато в резултат на тези срещи се събира информация, която се съобщава на заседанията и оказва влияние върху вземането на решения, тези контакти трябва да се обявяват. Недопустимо е членове на СК на ВСС да съобщават факти от анонимни източници, които не могат да се проверят от останалите членове на колегията. В Съдийската колегия е важно да влязат съдии от различни апелативни райони и да представят многообразието, но тези членове от страната трябва да работят за интереса на цялата съдебна система. Поне аз смятам така да постъпвам. Най-важните ценности са независимост, безпристрастност и почтеност.

Минавам към преглед на конкретни важните проблеми на съдебната система, които обаче са толкова свързани, че е почти невъзможно разглеждането им в отделни раздели на този текст без преплитане.

Повечето колеги споделят убеждението, че съдебната карта се нуждае от реструктуриране, което да отрази промените в разпределението на населението на територията на страната, респективно потока съдебни дела. Не отричам настъпилите промени, но все още няма консенсус какви цели ще преследва реформата на съдебната карта – равномерно натоварване, икономия на средства от съдебния бюджет или и нещо друго? Имах възможност в интервю пред он-лайн издание още през 2015г. да изложа виждането си, че Българската държава не бива да напуска части от територията си с намаляващо население чрез закриване на районни съдилища. Привърженик съм на запазването на районния съд като основен първоинстанционен съд близо до хората и с важно място в местната общност. Настоящият Висш съдебен съвет започна, но не довърши работата по реформата на съдебната карта. Моделът за реформа на съдебната карта наречен „Модел 4“ беше приет с решение от 19.01.2021 г. от 8 членове на Съдийската колегия, а Пленумът на ВСС го одобри със свое решение от 18.2.2021 г. Какво стана после е трудно да се разбере.

Двама изборни членове от професионалната квота на Съдийската колегия, които извършиха огромна проучвателна и анализаторска работа, подадоха оставки, след като стана ясно, че професионалната общност не приема модела и че липсва политическа воля за изменение на законите, необходими за привеждането на модела в изпълнение. Така решението на въпроса с реформа на съдебната карта остава за следващия Висш съдебен съвет. Процесът по съгласуване на модела показва сериозния дефект в комуникацията между ВСС и съдиите по места. 568 съдии от цялата страна подписаха критично становище срещу модела с подробни аргументи, което беше внесено във ВСС през март 2021г., но то се „загуби“ и не беше обсъдено поне по месец юни 2021г. Сравнително редки са случаите, когато съдии се обединяват така масово и сезират ВСС с искания и подписка, но ВСС предпочита в такива случаи да реагира с решения в стил „Приема за сведение“. Моето мнение е, че Модел 4 е твърде радикален и проблемен, но в същото време следващият състав на ВСС трябва да реши ще зачете ли решението за приемането му или ще го отмени. Във всеки случай новият ВСС трябва да анализира събраните данни от занимавалите се с проекта и да прецени доколко е реална опасността, за която те предупредиха, че системата ще се „взриви“, ако не се предприемат мерки.

Една от целите на модел 4 е да се изравни натовареността на съдиите в страната, като се създаде норма на натовареност, единна за цялата държава, и на тази база да бъде определян броят на съдиите в даден съд. Предходният състав на ВСС изработи Правила за оценка на натовареността на съдиите и въведе централизираната Система за изчисляване натовареността на съдиите (СИНС) и актуализирани статистически форми за отчет. Беше поставено началото на отчитане на съдебната работа не само на база брой дела, а при съобразяване сложността на делата и различното време, необходимо за разглеждането им. Съставът на ВСС с изтичащ мандат без да отменя изрично правилата се върна към старата система за отчитане на делата по брой. На база брой дела се съставят статистическите таблици за дейността на съдилищата, анализира се натовареността и се вземат решения за преместване на щатни бройки от един съд в друг. Тази практика е връщане назад към една по-примитивна форма на отчитане на съдебната работа. Всеки съдия в страната разполага с 1600 работни часа през календарната година. Когато индивидуалният му коефициент на натовареност премине границата 100,

това означава висока натовареност, тоест необходимост от извънреден труд. Комисията по натовареност на Съдийската колегия действително се погрижи за изменения в Правила за оценка на натовареността на съдиите и интеграцията им с ЕИСС. Задача на следващата Съдийска колегия е да анализира недостатъците на системата за измерване натовареността с коефициент на тежест на дела, да предприеме мерки за усъвършенстването ѝ и реално включване в статистиката и вземането на решения. Измина доста време от емпиричното изследване сред съдиите на времето, необходимо за разглеждане на дела през 2014-2015г. Вероятно резултатите са остарели. Имам впечатление, че тогава в анкетата не участваха всички съдии поради скептицизъм към тази новост. Вероятно ще е необходимо ново емпирично изследване с широка разяснителна кампания защо е важно участието на всички съдии. Така критикуваната Единна информационна система на съдилищата /ЕИСС/ може да се окаже полезна при отчитане на натовареността не само с оглед вече осъщественото интегриране със СИНС. Идеята е при регистриране на отделни процесуални действия в ЕИСС, системата автоматично да отчита на съдията съответния процент от коефициента за тежест. Съдиите с основание негодуват, че кратки резолюции, които преди са полагали ръкописно върху молбите по делата, сега трябва да се изготвят като съдебни актове /обикновено разпореждания/ чрез образуване на закрити заседания в ЕИСС. На привържениците на отчитане на натовареността по брой на дела като най-надежден метод /нещо, което оспорвам/, бих предложил натовареността да се отчита по ЕИСС и по брой разпореждания и брой закрити заседания.

Неизбежно засягам Единна информационна система на съдилищата /ЕИСС/, въведена с познатия от социалистическото минало командно-административен метод, предизвикала всеобщо възмущение и съпротива. Въпреки непрестанните ѝ „отстранявания на несъответствия“, съдиите, деловодителите и секретарите продължават да се мъчат с една система, която е разработена без широко и активно участие на практикуващите, с все още налични несъответствия с обичайния работен процес и настоящата нормативна уредба. Системата не улеснява и не пести време, точно обратното. Така или иначе ЕИСС е факт и всички я прилагаме повече или по-малко свикнали с нея. Връщане назад няма да има, единствено подобряване с повече чуваемост към критиките на практикуващите. Всеки съдия на работния си компютър трябва да има връзка с ЕИСС и Единния

портал за електронно правосъдие, да може да прави справки по движението на всяко съдебно дело във всеки съд в цялата страна. Доколкото ЕИСС се отваря като сайт в интернет браузър и винаги може да се срине при претоварване, трябва да е възможно създаване на десктоп версия на програмата, която периодично автоматично да се синхронизира с централната база данни във ВСС. Темата за половинчато въведеното електронното правосъдие е прекалено широка за обсъждане тук. В момента делата са хартиени и донякъде електронни, спори се кое е оригинал и кое не, да се подписват ли саморъчно хартиените съдебни актове, които вече са въведени в ЕИСС с електронен подпис. Тези проблеми възникнаха, защото законът (ЗСВ, ГПК) предвиждат в момента цялостно електронно правосъдие, а съдебната система технически не е готова да го приложи въпреки отлаганията в миналото на влизането в сила на законите, свързани с електронното правосъдие. Единственото, което мога да отбележа тук е, че се надявам процесът на въвеждане на електронно правителство от изпълнителната власт да даде тласък и на развитието на електронното правосъдие и интегрирането му с другите информационни системи в държавата.

Тежък проблем е огромното забавяне на атестационните процедури на съдиите, което повлече също огромно забавяне на конкурсите за повишаване. Много добро беше законодателното въвеждане на една голяма централна Комисията по атестирането и конкурсите към Съдийската колегия на ВСС, която включи членове от колегията, както и избрани членове от действащи към момента на избора съдии, които в продължение на една година да се занимават само с атестации. Замисълът беше да се утвърдят единни за цялата страна критерии и практики за оценяване на съдиите. Тази идея не проработи успешно. Централната комисия не успяваше да се справи с потока атестационни преписки и почти никога не е работила в пълен състав. Оказа се, че за съдиите с ранг или на длъжност съдия във ВКС или ВАС не е привлекателна перспективата да се откъснат за една година от съдийската работа и да атестират колеги. Нямам наблюдение защо централната комисия не успя да се справи със задачите си, които не са повече от натоварването на съдия в столицата при положение, че членовете на тази комисия могат да ползват и помощ от администрацията на ВСС. Законодателят излезе от затруднението като възстанови помощните атестационни комисии. Съдиите от окръжен и по-

горен съд приеха без ентузиазъм тази законодателна промяна, тъй като означава допълнително работно натоварване. Това се случи при вече обявени конкурси, например стигналия до никъде конкурс за повишаване в окръжен съд, обявен с Решение на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по протокол № 21/02.07.2019 г., обн. в ДВ бр. 53/05.07.2019 г. – конкурсна процедура, която скоро ще чества тригодишен рожден ден без дори да е проходила истински. Централната комисия се освободи от атестационните преписки на съдиите – кандидати за този конкурс след половингодишно безрезултатно престояване и ги изсипа на новите помощни атестационни комисии в окръжните съдилища. Такива практики не бива да се допускат от новия ВСС. Обявените конкурси ще трябва да се довършат по досегашния ред, но е крайно необходима промяна.

Разпоредбите на Закона за съдебната власт предполагат конкурсите за повишаване и преместване да се провеждат всяка година, респективно да завършват в рамките на календарната година. Законодателят е подсказал какъв е разумният срок за провеждане на един конкурс – 3 месеца /Чл. 189, ал.1, изречение последно от ЗСВ: „В случай, че конкурсите за по-горестоящите органи не приключат в срок до три месеца с решение на съответната колегия на Висшия съдебен съвет, се обявяват конкурсите за по-ниските по степен органи.“/. Бързо провеждане на следващи конкурси за повишаване и преместване може да се осъществи, ако се обявяват

ОТДЕЛНИ КОНКУРСИ ЗА ВСЕКИ СЪД, които да се движат самостоятелно независимо един от друг. Конкурсите за по-големите съдилища с повече кандидати ще се движат по-бавно от конкурсите за по-малките съдилища. Атестациите могат да се ускорят чрез съкращаване срокове за произнасяне на помощните атестационни комисии от три на един месец, един месец за централната комисия да внесе предложение и още един месец за Съдийската колегия да приеме решение, тоест общо три месеца за цялата процедура. След като всеки съдия може да направи предложение за започване на процедура за атестация по отношение на него, като заинтересован следва да му се признае и правото да поиска след изтичане на тримесечен срок атестационната преписка да се внесе в Съдийската колегия за решаване на оценката и така да се прекрати евентуалното забавяне. Изложените предложения са основани на настоящия закон. Наложително е СК на ВСС да дефинира недостатъците на сегашната правна уредба на конкурсите и да предложи подобрения. Особено интересна е идеята оценката за професионалните качества на

съдията да се дава от общото събрание на съдиите от съответното отделение/колегия на горестоящия съд. Съдиите от по-горния съд осъществяват въззивен контрол върху актовете на съдиите, които искат повишение, и биха дали по-точна оценка на качествата им в сравнение с тричленна помощна атестационна комисия. Общото събрание на съдиите в съответното отделение на по-горния съд подрежда кандидатите за повишение в листа според получената оценка. От тази листа КАК предлага на СК на ВСС конкретни съдии за повишаване при овакантиране на длъжност. Поради наболелия проблем със забавените конкурси единствено тук в концепцията си позволявам да се отклоня в посока de lege ferenda.

Широкото прилагане на института на командироването се оправдава със забавените конкурсни процедури. Аз не съм убеден, че това е основната или единствената причина. Командироването се използва наред с легитимната цел и за заобикаляне на конкурсното начало, както и за поддържане на несигурност, а може би и зависимост на командирования съдия. Не е нормално в страната да има съдилища с командировани с години съдии, съдилища, в които цели въззивни състави се състоят от командировани съдии. Основният срок за командироване е 12 месеца, който не важи при командироване на незаета щатна длъжност. Ако конкурсите се обявяват всяка година и приключват за три месеца, както се изложи горе, не би трябвало да има командироване, което продължава повече от 12 месеца. Смятам, че института на командироването трябва да се прилага ограничително, а СК на ВСС трябва да се възползва от правомощието си да прекратява командироването в случаите, посочени в закона: когато при командироването има нарушения на условията и реда, предвидени в този закон, или при възникнала необходимост за кадровото обезпечаване работата на органа на съдебната власт, от който съдията е командирован. Няма пречка да се прилага и командироване не за определен срок, а за разглеждане на определен брой дела при спазване на случайното разпределение.

Дисциплинарната дейност на СК на ВСС вълнува всички съдии, които очакват не само налагане на високи стандарти за професионализъм, но и справедливост в дисциплинарните процедури. Консултативният съвет на Европейските съдии подчертава, че /цитирам т. 22 от Становище № 24/2021г./: „проверката на съдиите е голям проблем, тъй като може да се използва като средство и с нея да се злоупотреби с цел елиминиране на

политически „нежелателни“ съдии. Ако такава проверка изобщо се предприема в дадена държава членка, тя трябва да бъде извършена от независима институция. Съветите на съдебната власт трябва да играят важна роля при защитата на независимостта на съдебната власт в този процес.“ С реформаторското изменение на Закона за съдебната власт от 2016 г. дисциплинарните процедури придобиха по-хуманен характер чрез възможността изпълнението на наложено дисциплинарно наказание да бъде отложено от наказващия орган за срок до 6 месеца при прилагане на индивидуален план за професионално развитие, който включва мерки за преодоляване на специфични нужди и установени недостатъци в работата и подготовката на съдията. Не ми е известно колко често и дали изобщо се прилага този институт. Поначало в България сме далеч от разбирането, че когато един съдия показва системни слабости в работата си, особено забавяния в произнасянията, първо трябва да се потърсят причините в организацията на работата на съда, за което отговаря председателя, общото събрание на съдиите, СК на ВСС, взетите или невзетите мерките за подкрепа за натоварените съдии, и едва след това да се търсят причините в индивидуалните особености на съдията – способността му да работи ефективно. Законът наистина предвижда при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание да се вземат предвид и индивидуалната натовареност на привлечения към дисциплинарна отговорност съдия, както и натовареността на органа на съдебната власт, в който е извършено нарушението. В тази насока констатациите на наказващите органи обикновено са формални и не са в подкрепа на съдията. Стремешът към бързина и страхът от дисциплинарно наказание обективно водят до снижаване качеството на съдебните актове в натоварените съдилища, няма как да бъде иначе. Практиката по налагане на дисциплинарни наказания, действията на Инспектората при Висшия съдебен съвет и самия Висш съдебен съвет многократно и от дълго време са обект на критики за непоследователност, липса на ясни критерии, целенасочено „удряне“ на съдии, станали неудобни заради публичните си критични позиции, от една страна, и „помилване“ на прегрешилите, но „послушни“ съдии, от друга страна. Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) по делото *Miroslava Todorova v. Bulgaria* - 40072/13 Judgment 19.10.2021/ отсъди, че властите са нарушили правото на съдия Тодорова свободно да изразява мнение по чл. 10 от ЕКПЧ, а спрямо нея е нарушен и чл. 18 от конвенцията, който забранява използването на законни процедури за

постигането на цели различни от обявените, т.нар. паралегални цели. Основната цел на дисциплинарните производства срещу Тодорова е била не да се гарантира приключването на делата в срок, а да бъде тя санкционирана заради критиките ѝ към Висшия съдебен съвет и изпълнителната власт. Съдът заключи още, че репресията срещу Тодорова и нейното уволнение е имало възпиращ ефект върху съдиите и ги е обезкуражило да критикуват ВСС и да изразяват мнение по въпроси свързани с независимостта на съда. На практика и това важно решение на Европейския съд по правата на човека мина у нас в графата „за сведение“. Задълбочен анализ на решението и набелязване на мерки за недопускане в бъдеще на такива откровено паралегални дисциплинарни производства не беше направен. Това остава задача на бъдещия Висш съдебен съвет.

Темите за бюджета на съдебната власт и заплатите на магистратите са важни и вълнуват значително съдиите. Пленумът на ВСС определя трудовите възнаграждения на магистратите в рамките на границите, посочени в чл. 218 от ЗСВ. Тук би било добре ако законодателят въведе допълнително конкретни критерии за определяне на степените възнаграждения на съдиите, включително чрез определяне на конкретни проценти спрямо възнаграждението на председател на ВКС или спрямо най-ниското възнаграждение. По принцип намирам за справедлива идеята за намаляване на ножицата в заплащането на съдиите от различните нива на съдебната система като основен стимул опитни съдии да остават удовлетворени на по-ниски нива в системата, където нуждата от качествено правосъдие е също толкова голяма колкото и във върховните съдилища. Едно сериозно допълнително възнаграждение за ранг би могло да доведе до известно затваряне на ножицата във възнагражденията. Все пак при решаване как да се съчетаят основните критерии за определяне възнагражденията (ниво - инстанцията, в която работи съдията, ранг и продължителност на работа като съдия), решаващи ще се окажат математическите аргументи и общия съдебен бюджет. Притеснява ме това, че свиване на ножицата в заплатите означава повишаване на заплатите на съдиите от по-ниските нива, без обаче намаляване на заплатите на съдиите от по-горните нива. Логически това може да се постигне с увеличаване брутния размер на разходите за заплати. Традиционно перото за заплати в бюджета на съдебната власт гони 90%. Страната ни е на първо място в ЕС по размер на общите държавни разходи за съдилищата като процент от

БВП – над 0,6, при под 0,3 за държави като Нидерландия, Австрия Белгия. България е една от държавите в ЕС с най-голям брой съдилища и съдии на 100000 души население. Размерът на заплатите в съдебната система на страната ни спрямо другите бюджетни сфери е сравнително висок. При тези основни данни се съмнявам обществото и политическата класа да подкрепи изменения в системата на заплащане, които да изискват увеличаване на разходите.

Процесът на съставяне на бюджета на съдебната власт (процес, който нямам претенция да познавам добре) традиционно минава през проектобюджет, съставен от ВСС, който министърът на финансите после орязва по не много прозрачни критерии и внася чрез Министерския съвет в Народното събрание заедно с проектите на другите бюджетни закони, а Парламентът гласува именно предложения от министъра на финансите намален бюджет. Законът за съдебната власт не допуска такава намеса на министерството на финансите в проекта на бюджет на съдебната власт, предложен от ВСС, но на практика така се получава, доколкото съдебната власт не може да се самоиздържа, а се нуждае от субсидии от общия държавен бюджет. В този процес е важна ролята на бюджетната комисия на ВСС и активната медиация на министъра на правосъдието.

От изложените по-конкретни теми минавам отново към по-обща теми в заключение.

Трябва да се сложи край на бюрократизирането на ВСС и откъсването му от работещите съдии. Членовете на ВСС трябва по-често да пътуват из страната и да се запознават на място с ефекта от техните решения. Съдии, които искат да бъдат изслушани извън задължителните по закон случаи, трябва да бъдат канени на заседанията. Към Висшия съдебен съвет е създаден Съвет за партньорство и Граждански съвет, но взаимодействието на ВСС с магистратските организации не трябва да се ограничава само в този формат. Диалогът с гражданското общество ще даде ценна обратна връзка. Наложително е да се раздвижи процеса по изработване на методика за проучвания на степента на удовлетвореност сред ползвателите на услугите на съдилищата. Висшият съдебен съвет трябва да бъде отворен за обратна връзка и критика и да бъде готов постоянно да се усъвършенства, а не да се обижда на критиките.

Висшият съдебен съвет в момента открит за обществото. Заседанията на пленума и колегите се предават в реално време. Журналисти, специализирани в темите на правосъдието, следят активно събитията и бързо поднасят новините за съдебната власт. Членове на съвета дават интервюта. Всичко това е голям напредък в положителна посока в сравнение с началото от функционирането на ВСС. Особено важно и деликатно е как реагира ВСС, когато медии атакуват съдилища или отделни съдии. Засегнатият съдия или съд трябва да се въздържа от реакции чрез същите канали, но ВСС трябва бързо да проучи случая и да реагира ефективно. Последното означава две неща: адекватна защита на съдията или започване на проверка. Положителни стъпки бяха създаването на Стандартите за независимостта на съдебната власт, Механизъм за действие на СК на ВСС в случаи на засягане на независимостта и/или опит за оказване на натиск върху съдиите и съда и Публичен регистър на случаите на посегателство срещу независимостта на съдебната власт. Тези инструменти действат вече две години и време да се оцени тяхната ефективност.

Висшият съдебен съвет представлява българската съдебна система в Европейската мрежа на Съветите на съдебната власт. Българският ВСС в два случая взе спорни решения да гласува „въздържал се“ при обсъждане санкции над съдебните съвети на Турция и Полша поради проблеми с върховенството на закона и независимостта на съдиите в тези страни. Поне в единия от тези случаи беше огласена предварителна консултация с органи на изпълнителната власт кое би било „правилното“ решение. В тези два случая мисля, че нашият ВСС не ни представи добре в международен план и показва едно смущаващо отношение към основополагащи ценности за правосъдието и правовата държава. Надявам се новият Висш съдебен съвет да не се излага международно по подобен начин.

Легитимността на Висшия съдебен съвет се изгражда на основата на доверието на обществото, спечелено чрез отлична работа, прозрачност и отчетност. Колеги съдии, участвайте в изборите и гласувайте за най-добрите сред кандидатите.

Й. Дамаскинов